

Odwołanie wniesione w dniu 31 grudnia 2014 r. przez Carla De Nicolę od wyroku wydanego w dniu 18 listopada 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-59/09 RENV De Nicola/EBI

(Sprawa T-849/14 P)

(2015/C 073/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o dopuszczenie niniejszego odwołania i poprzez częściową zmianę zaskarżonego wyroku stwierdzenie nieważności: pkt 2 i 3 sentencji, twierdzenia, zgodnie z którym niniejsze postępowanie stanowi postępowanie na mocy art. 270 TFUE oraz pkt 43, 44, 50, 55, 56, 58, 59, 60, 61, 63, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72 i 73 uzasadnienia. Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez inną izbę Sądu do spraw Służby Publicznej, obradującą w innym składzie orzekającym w celu ponownego wydania orzeczenia w przedmiocie punktów, których nieważność zostanie stwierdzona, po uwzględnieniu żądanej wcześniej ekspertyzy lekarskiej. Wnoszący odwołanie zastrzega sobie możliwość przedstawienia jakiegokolwiek środka dowodowego, bezpośredniego lub przeciwnego, jaki okaże się konieczny w świetle przedstawionych przez stronę przeciwną argumentów linii obrony oraz przedłożenia jakiegokolwiek dokumentu uznanego za użyteczny do odparcia argumentów przeciwnych.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione wobec wyroku wydanego w dniu 18 listopada 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-59/09 RENV De Nicola/EBI.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty.

1. Wnoszący odwołanie sprzeciwia się stwierdzeniu niedopuszczalności w odniesieniu do żądania dotyczącego komisji odwoławczej następująco: odnosi się do jej zasad funkcjonowania, podważa ustalenie przez Sąd do spraw Służby Publicznej, że wycofanie unieważnionego aktu z akt osobowych stanowiło stosowne zadośćuczynienie i podnosi nadużycie w wykonywaniu funkcji sądowej.
2. Wnoszący odwołanie kwestionuje stwierdzenie niedopuszczalności w odniesieniu do żądania dotyczącego stosowanego wobec niego mobbingu w następujący sposób: podważa ustalenie Sądu do spraw Służby Publicznej, że żądanie stwierdzenia mobbingu było niedopuszczalne, wskazuje brak rozstrzygnięcia w przedmiocie tego konkretnego żądania i odmowę zastosowania się do wyroku przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania; twierdzi, że nowe wyjątki formułowane przez EBI w postępowaniu głównym są niezgodne z prawem, jak również podnosi nadużycie władzy przez Sąd do spraw Służby Publicznej, który zajął miejsce jego adwokata, postanawiając, że lepiej nie badać żądania odszkodowania ze względu na to, że zostało podniesione w sprawie F-52/11 i że jest tam ono lepiej ustrukturyzowane.
3. W odniesieniu do żądania ekspertyzy lekarskiej i innych środków organizacji, wnoszący odwołanie podkreśla, że nigdy nie odstąpił od swoich żądań w materii dowodowej, które Sąd odrzucił jako bezużyteczne. Tym samym w sytuacji, gdy Sąd Unii Europejskiej wykazał, że należy orzec co do istoty sprawy, Sąd do spraw Służby Publicznej był zobowiązany zbadać wszystkie należycie sformułowane żądania, ustalając które z nich są istotne dla rozstrzygnięcia sporu i przyjmując wynikające stąd środki organizacji postępowania.